

MÀRIUS SERRA

La novel·la de Sant Jordi

Novel·la ludocriminal

Sèrie
Comas
i Coma

Empúries

Màrius Serra

La novel·la de Sant Jordi

Novel·la ludocriminal

Sèrie Comas i Coma

Editorial Empúries

Barcelona

La primera edició d'aquesta obra va ser publicada
per Amsterdam Llibres l'any 2018

Primera edició a Empúries: març del 2025

© 2018, de Màrius Serra amb Oriol Comas i Coma,
per mediació de MB Agencia Literaria SL

Il·lustració de la pàgina 391: © Òscar Sarramia

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialemipuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 1.843-2025
ISBN: 978-84-19729-78-1

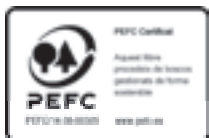
La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribueix a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores
i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web
www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves
parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

23 d'abril

5:55

És Sant Jordi i l'assassí encara dorm. Dorm el seu cos i dorm la seva culpa, perquè només és un assassí en potència. Un bell dorment amb plans de futur. Quan obri els ulls començarà a sospitar que avui és el dia. Només ho sospitarà, perquè mai no ha mort ningú, fins ara, tot i que sovint ha pensat que podria fer-ho. Ja fa temps que el mou la malícia.

Quan una persona l'irrita o una situació injusta l'indigna, l'assalta la idea de resoldre-ho a la valenta. Però és un home llegendari, i només ell coneix la mena de pensaments tèrbols que li passen pel cap de tant en tant. Per més que les ganes de matar el conseqüen, ningú no ha sospitat mai que sigui capaç de fer el que avui farà.

Tothom qui l'ha tractat posaria la mà al foc per la seva innocència i es declararia consternat per les aclaparadores evidències de la seva acció criminal. Encara dorm. Somia que assisteix al seu funeral d'assassí. Escolta, d'amagat, totes les reticències que expressen els amics, coneguts i saludats sobre el seu innoble procedir.

En el somni, espia satisfet l'estupefacció dels assistents. Es regala les oïdes amb llurs lloances i escandeix amb delectança les set síl·labes d'un no-ho-hau-ri-a-dit-mai. L'assassí és un home de la cultura. Pertany a la minoria lectora que la societat benpensant posaria de model. Un lector constant que ara es belluga al llit, agitat per la inintel·ligibilitat del seu somni.

El son està a punt de trencar-se i la ment del potencial assassí s'acosta a l'estat hipnòptic, que separa el son de la vigília. Encara és fosc, però ben aviat les primeres clarors de Sant Jordi il·luminaran una ciutat que es desperta atrafegada. Quan falti un minut per a un quart de vuit, el timbre del despertador el farà fora del llit i començarà a viure la jornada del seu bateig de sang.

Abans de les sis, els dormitoris de Barcelona ja són plens de gent desperta disposada a prendre els carrers. A l'assassí imminent no li han agradat mai gaire, les multituds. Les tolera perquè no té cap més remei, però si fos per ell ruixaria les aglomeracions amb alguna substància dissolvent per poder transitar pel carrer sense haver d'esquivar ningú. Mataria per disposar d'un carril per a ell sol.

Tan aviat com obri els ulls començarà a tenir indicis que ha arribat el dia. Una gota està a punt de fer vessar el got que ja fa temps que s'omple. L'assassí no ho sabrà del cert fins una mica més tard, però avui sant Jordi matarà l'aranya. Totes les accions preparatòries no haurien servit de res sense l'impuls d'executar-les. Fins ara, transformar el guirigall creixent de Sant Jordi en un escenari criminal havia estat un pur exercici intel·lectual. Una entelèquia. Una ficció novel·lesca que un escriptor podia posar negre sobre blanc.

L'assassí feia temps que es preparava per passar a l'acció, però no acabava de trobar el moment per activar el ressort. La imminència de canvis polítics al país ha desembussat els seus dubtes. En l'incert escenari que s'acosta cada cop hi haurà més tensió i, doncs, més risc. És ara o mai. Aquesta pot ser l'última diada de Sant Jordi de l'antic règim, i això l'esperona a tirar endavant els seus plans. Nou dècades després del primer dia del llibre, celebrat aquí a Barcelona, aquest Sant Jordi pot tancar una època. L'assassí sap que els fets d'avui poden canviar la seva vida per sempre, i la de molta altra gent. El rampell definitiu arribarà de bon matí. Tan aviat com obri els ulls, l'assassí esdevindrà conscient de ser-ne. Ja només li caldrà actuar per confirmar el que fa molt de temps que sap.

Espai publicitari disponible per a un anunciant en futures reimpressions d'aquest llibre

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed do eiusmod tempor incididunt ut labore et dolore magna aliqua. Ut enim ad minim veniam, quis nostrud exercitation nihil ullamco laboris nisi ut aliquip ex ea commodo consequat. Duis aute irure dolor in reprehenderit in voluptate velit esse cillum dolore eu fugiat nulla pariatur. Excepteur sint occaecat cupidatat non proident, sunt in culpa qui officia deserunt mollit anim id est laborum.

Espai publicitari disponible per a un anunciant en futures reimpressions d'aquest llibre

Abans d'agafar el metro a Horta, la Sol ja comença a detectar els símptomes de la festa. Roses. Paradetes de flors a mig muntar. Els joves d'un agrupament, les equatorianes del grup de dones, tres gitanos que despleguen una ombrel·la. Encara no són les set del matí i el batec del Sant Jordi ja es percep pels carrers. A la plaça d'Eivissa els dos llibreters del barri també feinegen. Tot just han instal·lat les planxes sobre els cavallets i s'entretenen a fixar-hi la bandera catalana que els farà de faldilla. La Sol transita pel costat de tots aquests signes de la diada amb indiferència. És la primera vegada que es lleva prou d'hora per presenciar-ne els prolegòmens, però ja sap com acabarà tot i no els dedica gaire atenció. Camina d'esma, amb el pilot automàtic.

El primer esforç d'atenció el fa davant les màquines validadores del metro. S'atura a uns tres metres de distància, fora de l'abast visual del funcionari, i estudia la gent per triar la víctima. Ha de ser senyora. Ha de ser gran. Ha d'anar una mica carregada. Triga menys de trenta segons a seleccionar-la, s'hi acobla amb l'eficiència d'un guardaespalles i es cola enganxada a la seva esquena com una llagasta.

—Pocavergonya! —li deixa anar la víctima quan se n'adona—. Què et penses, que ets més guapa?

La Sol agafa aire com si anés a llançar-se a una piscina i tira

escales avall. Remuga. La rebenta la gent amb esperit justicier. Voldria demanar-li si l'ha perjudicada, si li ha fet cap mal, si li passarà res en el cas que el revisor li demani el bitllet.

Tot això voldria preguntar-li. Troba que són ganes de voler jugar a fer de policia, i que ja en té prou amb els que van d'uniforme com per haver d'aguantar brigadistes jubilades. Segur que després és de les que entren als vagons sense deixar sortir primer la gent que hi ha dins.

Està tensa. Li fa l'efecte que alguna cosa no anirà bé. Fa setmanes que l'oncle del seu xicot se la mira amb uns ulls que travessen la roba. Tot va començar a la festa d'aniversari del Tinet, el noi ben plantat però una mica tímid amb qui surt des de fa un any. Eren a la cuina, recollint. L'oncle li va tirar una floreta i després li va apujar el tirant caigut del vestit. El fregament dels seus dits coronant l'espatlla des del muscle li va provocar una esgarripança.

La Sol és una noia desinhibida, però aquells instants de contacte li van transformar la pell en closca. Va quedar garratibada, sense saber com combatre aquell somriure d'home madur seductor que continuava mastegant afalacs. No li passa gaire. La Sol és llenguda. Sovint es baralla amb el seu Martinet perquè li sembla un d'aquells ocells capaç de fer niu a les cases de fusta que algunes ànimes cànides posen als jardins. Si fos ocell, mai no niaria en un lloc tan preparat, ella. Però quan el va veure entrar a la cuina a buscar una birra, s'hi va abraçar com si fos una gàbia protectora.

L'episodi va quedar oblidat, però poques setmanes després, l'oncle Constantí va tornar a l'acció. Aquesta vegada li va clavar un parell de copets a l'anca. La Sol portava uns pantalons negres d'entretemps, arrapats i prims, i el pretext de l'oncle va ser que els portava una mica bruts. Certament, s'havia arrambat a una paret blanca i el cul dels pantalons se li havia emblanquit, però aquells copets li van fer pujar la mosca al nas. Hi va albirar una mirada lasciva de vell bavós i s'indignà per la passivitat

pueril que va exhibir el seu nòvio, just quan més desemparada se sentia.

Per això, quan la setmana passada el Tinet li va transmetre una oferta de part de l'oncle, es va posar en guàrdia. Constantí Pagans, entre moltes altres inversions, és el soci capitalista d'un llibreter que cada Sant Jordi munta parada a la rambla de Catalunya. Li agrada demostrar el seu poder i per això s'encarrega personalment de reclutar gent per a la diada. Els ofereix tres-cents euros. Tres-cents. Per un sol dia. La Sol va al·lucinar. Li va demanar quina mena de droga haurien de vendre, i més coses.

—On és el truc? Són llibres robats? M'he de prostituir?

Quan falten tres dies per a Sant Jordi, l'oferta encara augmenta. Resulta que un grup editorial al qual l'oncle també està vinculat necessita una noia jove que parli portuguès. La Sol es va passar uns mesos al Brasil fent de cambrera i sempre que s'anima canta en brasiler. La nova oferta encara és una mica més alta. Quatre-cents euros. S'ha d'acompanyar un supervendes brasiler durant tota la diada. Portar-lo de parada en parada, ocupar-se que no li falti de res i aguantar els seus canvis d'humor.

—És un pesat —l'adverteix l'oncle per telèfon, i ella pensa que no es posarà ni pantalons cenyits ni cap vestit de tirants—, si té gent per signar no tindràs cap problema, però a la mínima que vegi algun altre autor que té cues més llargues hauràs d'aguantar el que no està escrit.

Constantí Pagans sap de què parla. Al Consell d'Administració del Grup 69 coneixen el brasiler del dret i del revés. Fa anys que ven milers d'exemplars, però ningú no el vol acompanyar mai. Ja és llegendari un Sant Jordi que va acabar fotent un llibre pel cap a un autor debutant que signava al seu costat perquè la seva cua de lectors el tapava.

La Sol se'n fa creus. No ho veu gaire clar. Ni els tres-cents euros per dotze hores de vendre llibres ni, encara menys, els quatre-cents per vuit hores d'acompanyar un autor narcisista.

Ara mira les cares tumefactes que decoren el vagó de metro a tres quarts de set del matí i li sembla increïble. Quatre-cents euros, una quantitat que ella només es pot plantejar de guanyar vigilant menjadors d'escola durant dos mesos, de dilluns a divendres, cada migdia dues horetes fent de xèrif alimentari d'una canalla sobrealimentada i superprotegida. Guanyar quatre-cents euros d'aquesta manera li sembla forassenyat, digne de la màfia russa. Però s'hi ha apuntat sense cap dubte. Tu diràs.

A Diagonal el metro es buida. En baixen tota mena de passatgers, però n'hi ha uns quants que són com la Sol. Temporers del Sant Jordi disposats a guanyar molts diners traficant amb llibres o roses. De primer ella s'havia de presentar a les set del matí a la parada per ajudar a muntar-la, però el seu ascens fulminant de venedora a acompanyant li ha donat més marge. Ara en té prou amb arribar una mica abans de les vuit del matí a Catalunya Ràdio.

La Rambla és un brogit de paradistes que traginen caixes plenes de llibres, que munten tendals i enfaldillen taulons amb les quatre barres de la bandera catalana. La crisi ha revitalitzat el dia del llibre. Cada cop hi ha menys gent que trepitgi una llibreria en la seva vida civil. Per això els llibreters surten al carrer en massa, amb la gana acumulada. Envaeixen les voreres disposats a escometre vianants.

A aquesta deshora del matí, ja hi ha una gentada que passeja, com si volgués prendre posicions per a les fotos del clàssic ambient del Sant Jordi que tots els diaris difondran demà. La Guàrdia Urbana encara no ha tallat el trànsit als laterals de la Rambla, però ja només hi circulen els vehicles dels llibreters, que hi accedeixen des de qualsevol dels carrers que travessen l'Eixample en horitzontal, disposats a descarregar prop de cada parada muntanyes de volums.

La Sol s'entreté a badar una mica abans d'agafar algun dels molts busos que la poden portar per la Diagonal fins a Francesc Macià.

D'aquí a un minut serà un quart de vuit del matí. L'assassí es desperta amb un rau-rau al cor. Ha passat mala nit. Els deterministes sostenen que un assassí ja ho és abans i tot de cometre el seu primer crim, però, des del punt de vista judicial, sense fets de sang no hi ha responsabilitat i el que serà l'assassí de Sant Jordi encara no n'ha comès cap. Per això, quan al rellotge de la tauleta de nit, el número 3 de les 7:13 es transforma en 4 i el timbre eixordador del despertador interromp el seu son, la mà que surt de sota els llençols per apagar-lo encara no està tacada de sang. Un cop silenciàt, es toca la cara per comprovar que no la té plena d'escuma d'afaitar, tal com li ha semblat que somiava, i s'incorpora lentament, provant d'entrar en contacte amb la fredor del terra amb els dos peus alhora. Encara assegut, es calça les sabatilles amb moviments maldestres i es posa dret. Una pèrdua momentània del sentit de l'equilibri el reté durant uns segons amb el tou de les cames a tocar del llit.

Quan falta un minut per a un quart de vuit del matí, el timbre eixordador del despertador interromp el son del Cesc. Estira el braç dret com qui es desempereix i palpeja amb els dits balbs per la part posterior del rellotge fins que aconsegueix desactivar-lo. La tristesa el sacseja, com molts matins des que va morir l'Eulàlia. Francesc Garota treballa des de fa dècades al departament de premsa del Grup 69, un dels grups editorials

més importants de la ciutat. Coneix molts autors i la pràctica totalitat de professionals del sector. Avui torna a ser el gran dia, i el Cesc ja el comença cansat. Cada cop ha de treballar més pel mateix sou. Ahir, encabat de la festa de *La Vanguardia*, va treure a sopar els autors estrangers convidats pel grup a passar la diada de Sant Jordi a Barcelona i la nit es va allargar més del compte. Ara se'n penedeix. Li pesen les parpelles, es frega la cara amb les dues mans i maniobra com una grua portuària per incorporar-se. Quan aconsegueix establitzar la posició del cos, busca la seguretat del terra amb les plantes dels peus ben planes, recolza les mans al llit i obre els ulls. Per sort, veu que té les sabatilles a prop. Se les calça i s'alça.

A can Tutusaus el despertador sona quan falta un minut per a les set i quart del matí. El braç de l'Èctor emergeix com una molla per silenciar-lo. Deixa anar un reneç, es toca la cara i s'incorpora amb una interjecció apresada d'algun grup musical. Sent un rau-rau intens, com un atac de ràbia. L'Èctor, sense hac, Tutusaus és un periodista ebrenc especialitzat en jocs que fins fa poc vivia tots els Sant Jordis com a espectador, però el seu actual lloc de treball al departament de comunicació institucional de la Universitat Sant Jordi fa que se li presenti una jornada llarga i exigent. Sap que és per culpa seva. Si no fos pel seu mal cap, ara podria dormir més i gaudir d'una jornada feliç. Encara assegut al llit, maleeix el dia que se li va acudir convèncer el rector, a qui en secret anomena Rèctor, perquè la institució acadèmica que dirigeix s'impliqués més en les celebracions civils de Sant Jordi, es calça les sabatilles i s'aixeca. Xeic, decididament necessita una dutxa i dos cafès.

El dormitori del Màrius està entapissat amb els llibres que no li caben a la biblioteca. Quan falta un minut per a un quart de vuit, el despertador ressona esmorteït, amb una música monòtona que li sembla celestial. Avui és Sant Jordi, el gran dia per a la gent que, com ell, es dedica a l'escriptura. No sempre li ha semblat així, però amb els anys ha hagut d'admetre que és un dia

especial, d'aquells que afegeixen la síl·laba *da* com si fos un sufix, una diada. Màrius Serra és conegut per les seves col·laboracions als mitjans de comunicació, però encara fa més anys que publica llibres. Aquest Sant Jordi es lleva amb la il·lusió i el neguit de tenir una nova novel·la al mercat. Guanya el neguit. La culpa el corprèn. Es passa les mans per la cara, falca els dos peus a terra, pesca les sabatilles sense fer servir les mans i s'aixeca.

El timbre del despertador del Nil és eixordador. Altrament, no es despertaria. Té un son profund i li costa recordar què somia. Aquesta és una de les seves grans frustracions i el motiu que sempre addueix quan li demanen per què es va fer editor. Per intervenir en els somnis dels altres, diu. Nil Illa és un dels editors més prestigiosos del panorama literari. Fundador del segell Lorem Ipsum, l'espera un Sant Jordi atapeït d'activitats. Com cada matí, repeteix uns moviments rituals abans de sortir del llit: encongeix les cames per alliberar-se dels llençols, se les agafa amb els braços per fer-se una bola, es deixa caure del costat dret i separa les extremitats fins que els peus van a petar a terra i les mans a la cara. Li agrada fregar-se-la a contrapel per constatar com li ha crescut la barba durant la nit. Sent un rau-rau de fastigueig. Busca les sabatilles i es posa dret.

07:13, clic, 07:14. Timbre eixordador. El despertador del Constantí no sona cada dia a aquestes hores tan matineres. Avui sí, perquè és Sant Jordi i una part substancial dels seus negocis té relació amb el món del llibre. Però a la seva vida cada dia és diferent. Viatja molt i no ha de complir cap horari fix. El seu instint per als negocis l'ha fet prosperar força. Forma part de diversos consells d'administració plens d'homes encorbatats que remenen les cireres amb guants de seda. Però ell no en té prou. No li agrada la distància ni el confort. Per això avui està excitat amb la idea de veure el rendiment de les seves inversions en directe, tal com podrà fer a les parades del carrer i a les màquines de vènding que ha escampat pels supermercats. Un rau-rau de vertigen s'apodera del seu esperit, com sempre que

ha de competir. Constantí Pagans es treu les lleganyes, fa cassolleta al voltant del nas com si resés i esbufega mentre s'asseu al llit. L'espera un gran dia.

Falta un minut per a un quart de vuit, també, al pis del Comas. Timbre eixordador, estossec per escurar-se la gola, mans a la cara, peus a terra i sabatilles pescades. Sent el corimori de la gana. Compta fins a tres i es lleva.

Es diu Oriol Comas i Coma, però tothom el coneix com el Comas. Encara que hagi anat a dormir tard, cada matí es desperta a la mateixa hora, obre el tercer calaix de la tauleta de nit i n'extreu dos daus. No sabria viure sense el que li dicten els daus. La majoria de decisions importants de la seva vida les ha pres així. I no només les més transcendents. Hi ha vegades que el déu Atzar li marca totes les decisions. Totes. Des que, de ben jove, va llegir *The Dice Man*, una novel·la del psiquiatre Luke Rhinehart protagonitzada per un psiquiatre anomenat Luke Rhinehart que un bon dia troba el camí cap a la llibertat a partir de prendre totes les decisions sobre la seva vida i les dels seus pacients segons dictin les tirades dels daus.

La primera tirada del dia en marca la tendència. Si li surt una de les sis combinacions que sumen 7 tot va com una seda i no cal preocupar-se de res, però si els daus mostren qualsevol altra de les 30 combinacions restants, el dia serà dur i caldrà jugar-se-la a cada decisió. Com ara, que ha tret 2 tresos i ja comença a aplicar el dubte metòdic sobre tot el que ha de fer.

D'entrada, es juga si es dutxa o no. Decideix que qualsevol múltiple de 5 l'empeny sota l'aigua i que si no, no. Surten un 5 i un 3. La suma de 8 no el porta enlloc, i el 53 és un número primer preciós, però té ganes de remullar-se i troba que el 35 és un múltiple de 5 excel·lent que el mena a la dutxa.

S'endú els daus i els llança contra la lleixa del sabó. Torna a sortir un 3 i un 5, i aquesta simple repetició li inocula la certesa que serà un bon dia. Un bon Sant Jordi. Mentre la ràdio escup notícies, ell s'escura la gorja.

Anit va acabar tard, com gairebé sempre, i envoltat d'amics. El Comas concep la felicitat com un puzle mutant i interminable que creix per dilatació, i el convida a omplir les escletxes amb noves peces. Seixanta-dos anys de felicitat també li han dilatat el cos, fins a la rodonesa més absoluta, que comença per la closca lluent i pren la màxima expressió a la panxa, un ventre botit que culmina un cos rodó, gras, gros i, tanmateix, sempre atractiu en la seva rotunditat. Un cos que ara rep amb delectança les punxades de la pinassa líquida a la dutxa, com si el raig expel·lit al màxim de potència l'hagués d'alliberar de la capa de greix que el transforma en os. La fantasia que el persegueix cada cop que inicia una de les seves dietes fulminants que li fan perdre vint o trenta quilos.

Tan aviat com sent la sintonia de l'enigmàrius a *El matí de Catalunya Ràdio* tanca l'aixeta i es disposa a escoltar-lo sense interferències.

—Avui, gloriosa diada de Sant Jordi, l'enigmàrius serà llibre —sil·labeja la modulada veu de Màrius Serra—, la part d'un llibre que et pot portar al quiròfan, de set lletres, la part d'un llibre que et pot portar al quiròfan, seeet lleetres!

El Comas es petrifica amb els ulls tancats sota el gotellim que encara desprèn la dutxa. Concentrat. Mentre sonen les instruccions del concurs, estira el braç per abastar els daus ensabonats i els torna a llançar contra la lleixa. Abans d'obrir els ulls, decideix que si no sumen 7 no endevinarà l'enigma ni per mal de morir. Però li surten un 3 i un 4, de manera que tot va com ha d'anar i la resposta se li apareix com una veritat revelada.

—Apèndix! —cria, i torna a obrir l'aixeta—. La mare que et va parir!

Coneix el Màrius des de fa anys, i cada matí hi manté algun

diàleg unilateral no exempt de tensió. Sap que la secció és enregistrada i que a aquella hora l'enigmista també és a casa, potser sota la mateixa pluja de pinassa a la dutxa.

Després de regalar-se amb una mica d'aigua freda, el Comas s'emboteix dins del barnús i s'eixuga la cara amb una tovallola. Quan ja és al passadís torna enrere per recuperar els daus ensabonats. Els frega contra el rus del barnús i els diposita a la butxaca per assecar-los. L'acompanyaran tot el dia. Com sempre des que tenia disset anys i una tirada de daus li va salvar la vida.

Les ràdios fan programació especial. A partir de les vuit algunes emissores ja engeguen una roda d'entrevistes a escriptors, un clàssic del dia que, en la majoria de programes, no es repetirà fins d'aquí a un any. Barcelona ha estat presa a l'assalt per centenars d'autors forasters convidats per les editorials locals. Tot el sector s'hi aboca. Novel·listes, editors, poetes i traductors, llibreters i distribuïdors, agents literaris, caps de premsa, correctors, il·lustradors, periodistes culturals, community managers i els múltiples agents subalterns que participen del negoci editorial. Tothom està mobilitzat. La majoria ja fa dies que no dormen. Exerceixen d'amfitrions per als seus col·legues d'arreu del món. Fan tots els papers de l'auca i es disposen a viure el dia que sovint justifica el sou de tot l'any.

Anit aquesta tropa va passejar els seus convidats pels bars de tapes que proliferen com bolets franquiciats, una barra els va portar a l'altra i van plegar tardíssim. Però aquest matí els han recollit ben d'hora als hotels del centre per començar la ruta. Els més privilegiats són els que dormen a l'hotel Abraçada, que només hauran d'agafar l'ascensor per assistir a la primera cita. L'any passat ja no es va celebrar el clàssic esmorzar a l'hotel Regina i l'Abraçada ho ha aprofitat per omplir el buit que deixa la competència. Amb només dues edicions, l'esmorzar de l'Abraçada s'ha consolidat com el tret de sortida del

Sant Jordi. A les nou. Abans, els autors més sol·licitats i sol·licitats, entre els quals hi ha el supervendes brasiler Paulo Cenoura, ja són requerits a visitar els estudis dels principals programes matinals.

El brasiler arriba als estudis de Catalunya Ràdio en taxi, quan falten cinc minuts per a les vuit. L'acompanyen el nou director editorial del Grup 69 i el seu amic Constantí Pagans, president del Consell d'Administració, que s'ha ofert a fer-li de padrí durant diversos trams del dia. Tothom coneix en Pagans i el nou executiu editorial, que ve de treballar uns quants anys a Iberoamèrica, necessita introduir-se en la societat barcelonina. Després de la ràdio aniran a un esmorzar amb editors estrangers presidit pel conseller de Cultura i en Pagans podrà desplegar totes les seves habilitats diplomàtiques.

Però ara, dins del taxi, ja ha començat a exercir la seva influència, perquè s'ha adonat que el taxista escoltava RAC1 i ha tingut la vista de demanar-li si seria tan amable de posar Catalunya Ràdio. Així el Cenoura ha pogut sentir, complagut, com la conductora del programa pronunciava el seu nom per anunciar l'entrevista que li faria just després de les notícies de les vuit. A la ràdio, el comitè de recepció és notable. Mentre Mònica Terribas consumeix els últims minuts abans de donar pas al butlletí de notícies, la plana major de la ràdio baixa al vestíbul a donar la benvinguda al Cenoura. Allà l'esperen, també, una responsable de premsa del Grup 69 i la Sol, degudament alliçonada.

Són cinc minuts ben aprofitats. Rialles, felicitacions i sol·licituds de signatura.

—La meva dona ha llegit tots els seus llibres —es justifica el cap de programes.

El Cenoura, parapetat rere unes ulleres de sol Ray Ban, respon als afalacs amb escarafalls i les seves paraules d'agraïment, en un castellà maldestre però fluid, sumeixen la Sol en una perplexitat absoluta. Queda clar que la seva funció de traducto-

ra és sobrera. Però Constantí Pagans, després de fer-li dos sorollosos petons, l'agafa pel canell i la convida a entrar a l'estudi, com si fos l'amo del tros. Seuen de costat a les butaques de públic, allunyats dels micròfons.